

Groot worden

Kinderen worden groot! We weten het allemaal. We zijn zelf kind geweest en zien overal om ons heen kinderen opgroeien. Maar ik heb me nog niet zo vaak gerealiseerd dat ook *pleeg*kinderen groot worden! Zo sprak ik laatst iemand die zelf in een pleeggezin is opgegroeid. En daar met een heel positief gevoel op terugkijkt. Maar dat de reden voor het opgroeien in een pleeggezin en alle dingen eromheen, toch z'n sporen hebben nagelaten. En daar liep de persoon in deze fase van zijn leven tegenaan. Wonderlijk, dat 'pleegkind zijn' niet ophoudt bij 18 jaar. Als pleeggezin is je focus 'tot 18 jaar' of soms nog wat langer als dat nodig en mogelijk is. Maar pleegkind ben je levenslang. Slik, wat een verantwoordelijkheid als pleegouders...

Maar niet alle kinderen die in een moeilijke situatie opgroeien worden in een pleeggezin geplaatst. Ook deze kinderen worden groot en kom ik zo af en toe tegen in mijn dagelijks leven. Met soms een hele grote rugzak aan bagage en de bijbehorende littekens. De een nog steeds worstelend, de ander herstellend en weer een ander vol vragen en pijn. Heftig, om als 'groot-geworden-kinderen-onder-elkaar' te moeten constateren dat niet iedereen zonder kreukels volwassen is geworden. Wat mag ik dan dankbaar zijn dat ik een hele fijne jeugd heb gehad! Niet iets wat vanzelfsprekend is; dat blijkt steeds maar weer.

Doordat ik als pleegmoeder steeds meer begin te begrijpen hoe (beschadigd) opgroeien werkt, kan ik me ook goed inleven in volwassenen die tijdens het opgroeien iets gemist hebben. Ik bied een luisterend oor, doorgrond snel patronen en help soms met het ontrafelen van gevoelens en gedachten. Een ingewikkeld en kwetsbaar proces, maar tegelijk zo helend om deze vragen en emoties te (h)erkennen en samen onder ogen te zien.

Maar ook biologische ouders worden groot. Onlangs heb ik een stel ontmoet van wie de kinderen al lang geleden uit huis zijn geplaatst. Wat een pijn en wat een gemis en wat een verdriet. Dat blijft! Elke verjaardag, elke foto en elke anekdote; alles heeft een lading en zal nooit meer worden wat het was of wat je zou wensen dat het zou zijn. Het is goed zo. Maar wat een eye-opener voor mij dat er bij de binnenkomst van een pleegkind, aan de andere kant een ouder is of ouders zijn die hun kind moeten loslaten. En die helemaal niet zitten te wachten op mijn goedbedoelde pleegouderschap. En ons 'oh-wat-hebben-we-het-toch-goed-en-fijn-met-elkaar' gezin. De ene persoon staat bij je te applaudisseren als je vertelt over pleegzorg, terwijl iemand anders in stilte lijdt om wat hem zelf niet is gelukt.

Gelukkig gaat groot worden bij de meeste kinderen vanzelf en zijn wij als volwassen door schade en schande wijs geworden. Voor dat ene kind voor wie dit niet vanzelfsprekend is, zet ik mijn hart en huis open.

